

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Milana Podhrázkého a Jitky Zavřelové v právní věci žalobkyně: **HAVI s.r.o.**, se sídlem Novosedlická 2888, Teplice, zast. Mgr. MUDr. Jaroslavem Maršíkem, advokátem se sídlem nám. Svobody 1/40, Teplice, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2019, zn. MZP/2018/530/1749, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2020, čj. 10 A 44/2019-44,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2020, čj. 10 A 44/2019-44, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2019, zn. MZP/2018/530/1749, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **24 456 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejího zástupce Mgr. MUDr. Jaroslava Maršíka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Česká inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) provedla dne 19. 8. 2013 inspekční šetření v domě č. p. X v ulici B. v T. Zjistila, že žalobkyně v červenci 2013 provedla zateplení domu, který splňoval nároky pro nerušený přirozený vývoj rorýse obecného (*Apus apus*), jehož výskyt a hnízdění zde bylo evidováno a který je zařazen mezi zvláště chráněné živočichy jako ohrožený druh (§ 48 odst. 1 a 3 zákona

č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění do 30. 6. 2017, ve spojení s přílohou č. III vyhlášky č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 114/1992 Sb.) Konkrétně se jednalo o hnízdní dutinu za větrací mřížkou v okolí vchodu č. p. X. Krajský úřad Ústeckého kraje zároveň vydal dne 30. 8. 2012 rozhodnutí o povolení výjimky ze zákazů podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny (dále jen „rozhodnutí o výjimce“), ve kterém stanovil, že v hnízdním období rorýse obecného, tj. od 20. 4. do 10. 8. 2013, nesmí být prováděny zásahy do větracích otvorů, či zásahy, které by obnažily podstřešní prostory domu. V další části dům splňoval také nároky pro nerušený přirozený vývoj vrabce domácího (*Passer domesticus*).

[2] Rozhodnutím ČIŽP ze dne 10. 3. 2014 byla žalobkyně shledána vinnou z protiprávního jednání podle § 88 odst. 1 písm. e) a odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny. Toho se měla dopustit tím, že v rozporu s § 5a odst. 1 písm. b) téhož zákona při zateplování objektu zaslepila vstupy do hnízdních dutin vrabce domácího bez nutného povolení, čímž způsobila jejich zničení. Dále v rozporu s § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny a podmínkami rozhodnutí o výjimce zaslepila vstupy do hnízdních dutin rorýse obecného v místě štěrbinových větracích mřížek v prvním a třetím patře nad vchodem č. p. X a ve vertikální prasklině v přesahu střešní římsy nad vchodem č. p. X. Za to jí byla uložena pokuta ve výši 100 000 Kč.

[3] K odvolání žalobkyně žalovaný dne 18. 6. 2014 rozhodnutí ČIŽP zrušil a věc jí vrátil k novému projednání z důvodu, že její právní závěry neměly oporu ve spise. ČIŽP nato po provedení důkazu výsledkem svědkyně (pracovnice Agentury ochrany přírody a krajiny, dále jen „AOPK“) rozhodla znovu dne 10. 11. 2014 se stejným závěrem. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 23. 2. 2015 (dále jen „předchozí napadené rozhodnutí“) odvolání žalobkyně zamítl.

[4] Žalobkyně se poté bránila žalobou, které Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 12. 2017, čj. 9 A 88/2015-33 (dále je „původní rozsudek“), vyhověl a rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2015 zrušil. Žalobní námitky ve vztahu k posouzení otázky porušení podmínek rozhodnutí o výjimce neshledal důvodné. Vyhověl však námitce, jíž žalobkyně zpochybnila, že by se dopustila protiprávního jednání ve vztahu k vrabci domácímu.

[5] V návaznosti na to žalovaný dne 19. 2. 2018 zrušil rozhodnutí ČIŽP ze dne 10. 11. 2014 a věc jí vrátil k novému projednání. ČIŽP dne 26. 10. 2018 opět shledala žalobkyni vinnou ze správního deliktu podle § 88 odst. 2 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny ve vztahu k rorýsi obecnému, za což jí uložila pokutu ve výši 80 000 Kč. V části týkající se zaslepení vstupů do hnízdních dutin vrabce domácího bez nutného povolení řízení zastavila. Žalovaný odvolání žalobkyně rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku opět zamítl.

[6] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, kterou městský soud zamítl rozsudkem, který je předmětem nynějšího přezkumu Nejvyšším správním soudem. V první řadě nepřisvědčil námitce, že odpovědnost žalobkyně za přestupek před vydáním napadeného rozhodnutí zanikla, neboť po dobu soudního řízení správního neběžela lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupek. Druhý okruh žalobních námitek se týkal toho,

pokračování

zda bylo ve správním řízení protiprávní jednání žalobkyně, za které jí byla uložena pokuta, prokázáno. Městský soud uvedl, že se podstatou této žalobní argumentace zabýval již v původním rozsudku, přičemž svým vlastním rozsudkem je až na v judikatuře dovozené výjimky vázán. Důvodnou neshledal ani námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

[7] Ke konstrukci námitky proti nedostatkům skutkových zjištění, resp. proti relevanci fotodokumentace, o níž správní orgány své závěry opřely, městský soud uvedl, že se žalobkyně omezila na pouhé zopakování námitek vznesených v průběhu předchozích řízení, aniž by odpovídajícím způsobem reagovala na závěry, které k těmto námitkám dříve žalovaný či soud vyslovily. Tím značně snížila svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za ni nemohl domýšlet další argumenty.

[8] Městský soud považoval za irelevantní námitky vymezující se proti závěrům původního rozsudku. K námitce, že rozhodnutí ČIŽP se netýkalo rozmístění budek pro rorýse obecného jako kompenzačního opatření uvedl, že je zjevně nepodložená a míjí se s podstatou závěrů, ke kterým dospěl žalovaný a městský soud v původním rozsudku. Tam totiž uvedl, že z fotografií ve správním spise neplynulo, že by žalobkyně tyto budky na budovu umístila tak, jak bylo stanoveno v rozhodnutí o výjimce. Změnu argumentace žalobkyně, která podle soudu nově tvrdila, že zateplovací práce v červenci 2013 skutečně prováděla, avšak práce u hnízdních dutin provedla až po 11. 8. 2013, označil za nevěrohodnou a účelovou.

[9] Závěrem přisvědčil námitce, že správní orgány pochybily, když ani na žádost žalobkyně nekonkretizovaly zdroj fotodokumentace přiložené k zápisu z inspekčního šetření. Uvedl však, že tato procesní vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a nebyla způsobilá zvrátit závěr původního rozsudku. Soudu nebyly předestřeny žádné konkrétní okolnosti, které by věrohodnost fotodokumentace zpochybňovaly.

II. Obsah kasační stížnosti

[10] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností. Nesouhlasila se závěrem, podle kterého její odpovědnost za přestupek před vydáním napadeného rozhodnutí nezanikla. Z § 32 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) dle jejího názoru jasně plyne, že byla-li promlčecí doba přerušena, což v dané věci byla, pak odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději za 5 let od jeho spáchání.

[11] Následně obsáhle citovala své zbývající žalobní námitky, s jejichž vypořádáním ze strany městského soudu nesouhlasila. Ztotožnila se s tím, že městský soud byl vázán svým předchozím zrušovacím rozsudkem. Uvedla, že proto byla nucena podat proti těmto závěrům vyplývajícím z předchozího rozsudku prostřednictvím napadeného rozsudku totožné námitky, které uvedla už v žalobě proti napadenému rozhodnutí, neboť na nich stále trvala.

[12] Nesouhlasila se závěrem původního rozsudku městského soudu, že ze správního spisu vyplývá, že fotodokumentace objektu byla pořízena při šetření podnětu. Ze spisu nelze seznat ani to, zda řízení správní orgán zahájil na podnět a kdy byl tento podnět podán. Jelikož se ČIŽP věci začala zabývat až při inspekčním řízení dne 19. 8. 2013, nemohli její pracovníci v červenci 2013 fotografie sami pořídit. Městský soud v původním rozsudku uvedl, že správní orgány při určení doby sankcionovaného jednání nevycházely pouze z dat na fotografiích a dovodil snahu stěžovatelky naznačit, že v uvedenou dobu (tj. v červenci 2013) práce na objektu neprobíhaly. Stěžovatelka však vždy uváděla, že práce prováděla, a to v souladu s rozhodnutím o výjimce. Práce u hnízdních otvorů tedy provedla až po 11. 8. 2013. Také rozporovala závěr městského soudu, že není podstatné, že fotografie nezachycují vchod č. p. X. V takovém případě by totiž ve spise nebyl založen žádný důkaz o zásahu stěžovatelky do hnízdních dutin nad tímto vchodem. Nesouhlasila proto se závěrem napadeného rozsudku, že neobjasnění zdroje fotodokumentace bylo vadou bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[13] V další kasační námitce stěžovatelka uvedla, že soud zřejmě v úplnosti nepochopil, za jakých okolností zateplení objektu prováděla. Uvedl, že její žalobní námitka, že se „rozhodnutí ČIŽP budek netýkalo“ je zjevně nepodložená, nemá oporu ve správním spisu a mívá se s podstatou závěrů, ke kterým žalovaný a městský soud dospěli. Tím však odůvodnění městského soudu končí, aniž by vysvětlil, co ho k těmto závěrům vedlo. Pomine-li stěžovatelka, že soud vycházel z fotografií neznámého původu, pak z chybějících budek na těchto fotografiích nelze dovozovat, že je stěžovatelka budky pro roryse jako kompenzační opatření na objekt neumístila. Učinila tak totiž až po skončení zateplovacích prací v souladu s rozhodnutím o výjimce. Je navíc nadbytečné, že se otázkou budek musela v kasační stížnosti zabývat, jelikož jí to v řízení před správními orgány vytýkáno nebylo.

[14] Dále stěžovatelka brojila proti tvrzení soudu, že správní orgány založily své právní závěry na dalších podkladech založených ve správním spisu. Tyto podklady však nijak konkrétně nevymezil. Závěr o vině na základě takto nedostatečných podkladů, jako v nyní projednávané věci, znamenal vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spise a je s ním v rozporu.

[15] V neposlední řadě namítala, že když jí městský soud v napadeném rozsudku vytkl, že svou žalobní argumentaci v zásadě nezměnila proti argumentaci odvolací, nevzal v potaz to, že její vyčerpávajícím způsobem podané námitky nebyly doposud řádně vypořádány. Městský soud se nesprávně domníval, že v žalobě nerozebírala argumentaci žalovaného opírající se o původní rozsudek městského soudu. Rozporovala i závěr městského soudu, že změna její argumentace ohledně toho, zda v červenci 2013 zateplovací práce skutečně prováděla, je nevěrohodná a účelová. Už z jejího vyjádření k zahájení správního řízení ze dne 6. 9. 2013 plyne, že jasně tvrdila, že práce probíhaly. Tato tvrzení dříve neopakovala, jelikož měla za to, že jsou soudu známa. Znovu je uvedla ve druhém odvolacím řízení z nejistoty, zda si jich soud v prvním řízení soudním a následně správní orgány ve druhém správním řízení byly vědomy.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že je důvodná.

III.1 Námitka prekluze odpovědnosti za přestupek

[17] Nejprve se zabýval kasační námitkou týkající se zániku odpovědnosti stěžovatelky za přestupek podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. Pokud by totiž byla důvodná, pak by bylo nadbytečné zabývat se dalšími námitkami.

[18] Stěžovatelka namítá, že její odpovědnost za přestupek před vydáním napadeného rozhodnutí, tj. přede dnem 8. 3. 2019, zanikla. Má za to, že uvedená právní úprava je pro ni příznivější, než právní úprava předchozí (§ 88 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny ve spojení s § 41 s. ř. s.), proto je namístež ji aplikovat na její případ (§ 112 odst. 1 věta poslední zákona o odpovědnosti za přestupky).

[19] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že pro posouzení zániku odpovědnosti za přestupek je zde rozhodné datum, kdy napadené rozhodnutí nabylo právní moci, tj. 11. 3. 2019, nikoliv datum jeho vydání, jak uvádí stěžovatelka. To však na věci nic nemění.

[20] Podle § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky promlčecí doba činí 3 roky, *jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.*

[21] Podle § 88 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny lze za přestupek spáchaný stěžovatelkou [podle § 88 odst. 2 písm. p) téhož zákona] uložit pokutu do 2 000 000 Kč.

[22] Ustanovení § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, ve znění do 31. 1. 2022, stanovilo, že *byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.*

[23] Stěžovatelka tvrdí, že byla-li promlčecí doba přerušena, což v dané věci byla, tak odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání. Zákonodárce se v § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky vyhnul užití slov „promlčecí doba“, tato lhůta tedy není promlčecí dobou podle § 30 citovaného zákona, jíž by se týkalo stavení nebo přerušení podle § 32 odst. 1 a 2 téhož zákona, ale jde o lhůtu jinou, zákonem nepojmenovanou, která stanoví definitivní mez zániku odpovědnosti za přestupky.

[24] Obdobnou argumentací, jakou nyní uvádí stěžovatelka, se Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudku ze dne 10. 12. 2021, čj. 5 As 400/2020-49. V nynější věci není sporné, že k přerušení běhu prekluzivní (resp. slovy zákona promlčecí) doby došlo, a to hned několikrát. Není tedy pochyb o tom, že podmínky pro použití § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky jsou splněny. V případě stěžovatelky se přitom jednalo o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty s horní hranicí alespoň 100 000 Kč, a k zániku odpovědnosti tak má dojít po 5 letech ode dne, kdy byl přestupek (správní delikt) spáchan.

[25] Případy, kdy dojde k přerušení prekluzivní doby, stanoví § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Kdy se prekluzivní doba staví, upravuje § 32 odst. 1 téhož zákona. V nyní posuzované věci je relevantní písm. c) tohoto ustanovení, podle kterého se do prekluzivní doby nezapočítává doba, *po kterou se vedlo o věci soudní řízení správní*. Smysl stavení lhůty (resp. doby) v řízení před soudem spočívá v tom, aby správnímu orgánu zůstala zachována část lhůty (resp. doby) nevyčerpaná pro případ, že jeho rozhodnutí bude soudem zrušeno a věc mu bude vrácena k dalšímu řízení. V průběhu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí nemůže správní orgán ve věci činit žádné úkony, neboť správní řízení bylo pravomocně skončeno, a musí vyčkávat ukončení soudního řízení, na jehož délku nemá žádný vliv (rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2012, čj. 2 Afs 79/2011-171, č. 2652/2012 Sb. NSS).

[26] Význam stavení lhůt v době, kdy se vede řízení před správními soudy, potvrdil i Ústavní soud v usnesení ze dne 18. 9. 2018, sp. zn. III. ÚS 2877/18, v němž uvedl: *„Délka prekluzivních lhůt vztahujících se ke správnímu řízení je nastavena s ohledem na jejich charakter a počet přezkumných instancí u správních orgánů. Zavedení prekluzivních lhůt má zajistit rychlý postup správních orgánů (viz bod 19.). Je zřejmé, že má-li ještě proběhnout soudní přezkum zákonnosti správního rozhodnutí (čl. 36 odst. 2 Listiny), vyžádá si to určitý čas, což zákonodárce zohlednil stavěním prekluzivních lhůt dle § 41 s. ř. s. Současně jejich stavěním sledoval zájem na nastavení vazby správního soudnictví a rozhodování orgánů veřejné správy, který by význam rozhodnutí správních soudů neposouval ve věci, již se soudní rozhodnutí týkala, jen do akademické roviny z důvodu uplynutí prekluzivních lhůt v průběhu řízení před soudem, případně aby nedocházelo k nežádoucím důsledkům, na které poukázala důvodová zpráva k soudnímu řádu správnímu“* [ta poukazovala na nežádoucí účinky předchozí úpravy, která mnohdy vedla k uplynutí prekluzivních lhůt v případech, kdy správní rozhodnutí bylo soudem zrušeno např. pro vážné procesní vady, ačkoli bylo zřejmé, že k deliktu došlo].

[27] Ústavní soud tento závěr vyslovil ve vztahu k § 41 s. ř. s., podle kterého se prekluzivní doba stavila ještě před účinností zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle jeho věty první platí, že *stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen "správní delikt") lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží*. Podle rozsudku sp. zn. 5 As 400/2020 však lze jeho závěry aplikovat i na obsahově podobný § 32 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, jehož účelem je rovněž umožnit správnímu orgánu rozhodnout o přestupku i v případě, že jeho původní rozhodnutí v soudním přezkumu neobstálo.

[28] Obdobnou otázkou se NSS zabýval také v rozsudku ze dne 14. 7. 2021, čj. 10 Afs 344/2020-53. Zde sice posuzoval aplikaci § 46e odst. 3 zákona č. 6/1993 Sb., o České národní bance, nicméně výslovně uvedl, že toto ustanovení svým zněním odpovídá přesně § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky (vyjma konkrétního určení délky prekluzivní doby). Obě ustanovení je proto třeba vykládat stejně. Závěry citovaného rozsudku jsou proto použitelné i v nyní posuzované věci. Vyplývá z nich, že úprava běhu prekluzivní doby obsažená v § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky rozlišuje *stavení a přerušení prekluze*. V důsledku stavení prekluzivní doba neběží, v důsledku přerušení začne běžet prekluzivní doba nová. Hypotéza normy v § 32 odst. 3

pokračování

zákona o odpovědnosti za přestupky nepočítá se stavením prekluzivní doby, ale jen s jejím přerušením. Jazykovým výkladem lze tedy dospět k závěru, že limitující hranice 5 let míří jen na přerušení prekluzivní doby. Jinak řečeno, znemožňuje, aby si správní orgán po libovolně dlouhou dobu vytvářel nové prekluzivní doby.

[29] Důvody pro stavení doby pro zánik odpovědnosti v § 32 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky nastanou většinou nezávisle na správním orgánu projednávajícím přestupek. V případě zahájení soudního řízení správního pak dokonce i přímo z vůle pachatele přestupku. Naproti tomu důvody přerušení v § 32 odst. 2 tohoto zákona nastávají díky aktivitě správního orgánu. Stěžovatelčina argumentace je tak nejen v rozporu s jazykovým výkladem, ale popírá též základní smysl stavení prekluzivní doby. V případě, že by řízení před správními soudy trvalo dlouho, mohlo by právě zahájení takového řízení být cestou k dosažení zániku odpovědnosti za přestupek. Z takového hlediska by doba pro zánik odpovědnosti v délce 3, resp. 5 let, obsažená v § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, byla velmi krátká.

[30] Z toho je patrné, že § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se týká běhu prekluzivní doby, a nejedná se o speciální případ zániku odpovědnosti za přestupek, jak tvrdí stěžovatelka. Mezní prekluzivní doba podle citovaného ustanovení se proto nevztahuje na dobu, po kterou se vedlo soudní řízení správní, jak správně uvedl i městský soud. Je tak zřejmé, že i v případě, že došlo k přerušení běhu prekluzivní doby, může se její běh i nadále stavět (rozsudek sp. zn. 5 As 400/2020). Není proto pravdou, že závěry městského soudu o nepoužitelnosti § 41 věty první s. ř. s. v souvislosti s úpravou v zákoně č. 280/2009 Sb., daňovém řádu, platí obdobně i v souvislosti s § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. Tato kasační námitka proto není důvodná.

III.2 Přípustnost části kasační argumentace

[31] Městský soud rozhodl původním rozsudkem ve prospěch stěžovatelky, neboť zrušil dřívější rozhodnutí žalovaného. V navazujícím správním řízení však byla stěžovatelka opět shledána vinnou ze správního deliktu (terminologií zákona o ochraně přírody a krajiny protiprávního jednání) podle § 88 odst. 2 písm. p) tohoto zákon (viz bod [5] tohoto rozsudku). Kasační stížností je nyní napadený v pořadí druhý rozsudek městského soudu ve věci. Jelikož původní rozsudek nebyl napaden kasační stížností, městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že je v souladu s judikaturou NSS právním názorem vysloveným ve svém původním zrušujícím rozsudku i nadále vázán (viz bod 56 napadeného rozsudku).

[32] S tím se stěžovatelka ztotožňuje, avšak uvádí, že se proto v kasační stížnosti vymezuje i proti závěrům původního rozsudku. Považuje je za nepřesné a na dříve uplatněných žalobních námitkách stále trvá.

[33] Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval tím, zda je takto uplatněná kasační argumentace přípustná.

[34] Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je správní orgán v dalším řízení vázán *právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost*. Nejvyšší

správní soud k tomuto ustanovení v rozsudku ze dne 13. 12. 2018, čj. 6 As 139/2017-73, uvedl následující: „Obecnému poukazu stěžovatele, že za nezměněného skutkového a právního stavu věci nemůže v dalším soudním řízení městský soud revokovat předchozí právní posouzení učiněné stran důvodnosti či nedůvodnosti konkrétní žalobní námitky, jímž byl žalovaný vázán, je nutno přisvědčit. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2008, č. j. 2 Afs 80/2008-67, [č. 1744/2009 Sb. NSS] se otázkou, zda se tato vázanost vztahuje pouze k důvodům, pro které bylo správní rozhodnutí zrušeno, již zabýval v minulosti Vrchní soud v Praze, a v rozsudku ze dne 24. 11. 2000, č. j. 7 A 57/99-36, vyslovil, že správní orgán není vázán při novém rozhodování po zrušení původního rozhodnutí jen tím právním názorem soudu, který byl vysloven jako důvod kasace, ale je **vázán i názorem, který vyslovil o žalobní námitce nedůvodné**. [...] § 78 odst. 5 s. ř. s. [...] zavazuje správní orgán respektovat v dalším řízení závazný právní názor soudu, pokud nepůjde o některou z výslovně stanovených výjimek.“ Na druhou stranu nelze pominout, že citovaný rozsudek ze dne 9. 10. 2008, č. j. 2 Afs 80/2008-67, rovněž dodává, že „[z]ávaznost právního názoru vysloveného o nedůvodné žalobní námitce ovšem neznamená, že by stěžovatel nemohl žalobní námitku vznést znovu.“ Platí proto rovněž, že žalobce může v druhé žalobě opět vznést námitku, která nebyla shledána důvodnou v prvním zrušujícím rozsudku.“

[35] Nyní nastalé situace se v minulosti okrajově dotkl i rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 1. 7. 2017, čj. 5 Afs 91/2012-41, *Kasační závaznost*, kde dospěl k závěru, že „[k]asační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná.“ V bodě 47 tohoto rozsudku rozšířený senát pro takový případ nastínil další vývoj řízení. Uvedl, že „[ú]častník řízení má procesní možnost k ochraně svých práv v dalším průběhu správního (příp. následně i soudního) řízení. Nebude mu tudíž znemožněno uplatnit jeho základní právo na soudní ochranu (čl. 36 Listiny). Jestliže krajský soud **vyslovil ve zrušujícím rozsudku právní názor, kterým je správní orgán vázán** (a neshledal jím žalobní námitku důvodnou), znamená to, že správní orgán v navazujícím řízení nemůže posouzení této otázky změnit (vyjma případů, kdy dojde ke změně skutkového či právního stavu). **Neznamená to však, že by žalobce nemohl takové posouzení znovu napadnout v žalobě proti novému správnímu rozhodnutí a následně i v kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu.** Není tak vyloučena možnost **v kasačním řízení přezkoumat právní názor krajského soudu (opakovaně) vyslovený v neprospěch žalobce.**“ (zvýraznění provedl nyní rozhodující senát).

[36] Aplikováno na nyní projednávanou věc, kasační stížnost stěžovatelky proti původnímu rozsudku by nebyla přípustná, jelikož by v rozporu s § 104 odst. 2 s. ř. s. směřovala *pouze proti důvodům rozhodnutí soudu*. Podle rozsudku *Kasační závaznost* je totiž zásah do právní sféry žalobce zásadně vždy způsoben jen výrokem rozhodnutí. V souladu s tím i komentářová literatura uvádí, že možnost příznivějšího výsledku ve věci se ve vztahu k účastníku řízení vždy posuzuje čistě procesně, tedy zda existuje nějaký jiný možný výrok rozhodnutí krajského soudu, který by byl pro stěžovatele příznivější, než výrok, který napadá. (Kühn, Z. In: Kühn, Z.; Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019, s. 946). Městský soud výrokem I. původního rozsudku zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2015. Výrokem II. přiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení. Ve smyslu výše citovaného si tedy nelze představit, že by mohl vyslovit pro stěžovatelku příznivější výrok. Z toho vyplývá, že v souladu

pokračování

s rozsudkem *Kasační závaznost* stěžovatelka v nyní podané kasační stížnosti tímto způsobem napadá právní názor městského soudu opakovaně vyslovený v její neprospěch. Kasační námitka formulovaná v bodě [32] je tedy přípustná za předpokladu, že není dán jiný důvod její nepřipustnosti.

[37] V souladu s usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 6. 2010, čj. 7 Afs 1/2007-64, č. 2116/2010 Sb., totiž zbývá posoudit přípustnost kasační stížnosti z hlediska důvodů v ní uplatněných. Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel musí zásadně reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v žalobě, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (srov. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43).

[38] Argumentace stěžovatelky na str. 4 kasační stížnosti totiž téměř doslovně cituje námitky ze žaloby proti napadenému rozhodnutí, kde se také vyjadřovala k závěrům původního rozsudku. Nejvyšší správní soud však na základě dále popsanych skutečností dospěl k závěru, že se v tomto případě jedná právě o přípustné setrvání na dříve vznesené argumentaci schopné obstát proti závěrům městského soudu ve smyslu výše citované judikatury. Proto nyní považuje námitky stěžovatelky směřující proti závěrům původního rozsudku, které tvoří podstatnou část podané kasační stížnosti, za přípustné. Na okraj Nejvyšší správní soud dodává, že níže předestřené námitky (na str. 3 a 4 kasační stížnosti) z většiny shodně směřují jak proti původnímu rozsudku, který nevyhověl původně uplatněným žalobním námitkám, tak proti nyní napadenému rozsudku, který se původního rozsudku částečně dovolává. Nejvyšší správní soud se k nim proto níže vyjadřuje ve vzájemných souvislostech.

III.3 Námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu

[39] Stěžovatelka brojí proti závěru napadeného rozsudku, který jí klade k tíži, že se omezila na pouhé zopakování svých dříve uplatněných námitek, aniž by reagovala na závěry předchozích rozhodnutí správních orgánů a městského soudu. Tím měla značně snížit svou šanci na procesní úspěch, protože za ni městský nemohl domýšlet další argumenty. Nejvyšší správní soud s tímto závěrem taktéž nesouhlasí. Podle rozsudku NSS sp. zn. 2 Afs 80/2008 totiž platí, že „*závaznost právního názoru vysloveného o nedůvodné žalobní námitce [...] neznamená, že by stěžovatel nemohl žalobní námitku vznést znovu.*“ Stěžovatelka proto mohla v druhé žalobě opět vznést námitky, které městský soud v původním rozsudku neshledal důvodnými (rozsudek NSS sp. zn. 6 As 139/2017). Ostatně to byla její jediná možnost, jak se proti závěrům původního rozsudku vymezit, neboť proti němu v době jeho vydání nemohla podat kasační stížnost.

[40] Stěžovatelka v první řadě rozporuje tvrzení městského soudu v původním rozsudku, že z obsahu správního spisu vyplývá, „*že fotodokumentace byla pořízena v rámci*

šetření podnětu, které je správní orgán obecně povinen přijímat podle § 42 správního řádu.“ Nejvyšší správní soud po seznámení se s obsahem správního spisu zjistil, že jediná informace stran původu dotčené fotodokumentace vyplývá ze str. 5 předchozího napadeného rozhodnutí. Tam je uvedeno následující: „*Jak již bylo uvedeno výše, fotodokumentace byla ČIŽP získána v rámci prošetřování podnětu při inspekční činnosti a tvoří nedílnou součást zápisu z inspekčního řízení [...] ze dne 19. 8. 2013.*“ Výše, tj. na str. 4 téhož rozhodnutí, je však uvedeno pouze to, že si ČIŽP v rámci inspekčního šetření opatřila „*další informace a podklady aby mohla rozhodnout, zda v tomto případě došlo k porušení zákona [...]. Z tohoto důvodu byla do příloh zápisu z inspekčního šetření [...] zařazena [...] fotodokumentace objektu ze dne 23. 7. 2013.*“ Ze správního spisu pak již vyplývá, že fotodokumentace je zařazena jako příloha č. 3 zápisu z inspekčního šetření ze dne 19. 8. 2013. Tam je však uvedeno pouze následující: „*4x foto předmětného objektu ze dne 23. 7. 2013 s detailem hnízdiště rorýse obecného*“, aniž by byl původ fotografií jakkoliv dále objasněn. Ve zbytku zápis obsahuje pouze základní identifikaci provedeného šetření a stručný popis zjištěných skutečností. Chybí jakákoliv informace o tom, kdy a jak se fotografie datované 23. 7. 2013, tedy přibližně měsíc před provedením šetření a vyhotovením zápisu, staly jeho součástí. Nelze tedy říci, na základě jakých skutečností městský soud v původním rozsudku dospěl k výše citovanému závěru, který nad rámec uvedeného nijak neodůvodnil. Nejvyšší správní soud proto přisvědčuje námitce stěžovatelky, že původ fotodokumentace, která má dokládat její vinu, ze správního spisu nevyplývá.

[41] Není přesně formulovaná dílčí námitka, že ze správního spisu neplyne, zda bylo řízení zahájeno na podnět, či z moci úřední. Správní řízení se zahajuje buď na základě žádosti (§ 44 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu), nebo z moci úřední (§ 46 správního řádu). Řízení z moci úřední může správní orgán zahájit buď na základě vlastních poznatků, nebo na základě podnětů osob či orgánů veřejné moci. Podnět však není podáním ani žádostí a jeho podatel se nemůže domoci zahájení řízení z moci úřední (Rigel, F. In: Potěšil, L., a kol. *Správní řád*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 265). Z oznámení o zahájení řízení ze dne 22. 8. 2013 proto jasně plyne, že řízení bylo zahájeno z moci úřední. Námitka stěžovatelky však zjevně reaguje na závěr městského soudu v bodě 31 původního rozsudku, že ČIŽP před zahájením řízení obdržela podnět podle § 42 správního řádu, a právě proto řízení z moci úřední zahájila. Takový závěr však nemá žádnou oporu ve spisovém materiálu. Tato kasační námitka je proto důvodná.

[42] Dále stěžovatelka namítá, že doba, ve které se měla dopustit sankcionovaného jednání, dle spisu nevyplývá z ničeho jiného, než z fotografií neznámého původu. Městský soud k tomu v původním rozsudku uvedl, že „*není sporu o tom, že žalobkyni bylo povoleno provádět zateplovací práce na bytovém objektu, s výjimkou období od 20. 4. do 10. 8., resp. v roce 2013 až do 15. 8. kvůli aktuálním klimatickým podmínkám.*“ Uvedl, že z e-mailové komunikace stěžovatelky a pracovnice AOPK ve spisu vyplývá, že práce probíhaly již v červnu 2013. V bodě 33 původního rozsudku proto uzavírá, že skutečnost, že minimálně od června do července 2013 probíhaly na domě zateplovací práce, plyne i z jiných zjištění, než jen z fotodokumentace. Fotografie prokazují, že nejpozději v červenci 2013 byl dům obehnan lešením a není podstatné, že nezachycují přímo vchod č. p. X, neboť je z nich patrné, že lešením byl obehnan celý dům.

pokračování

[43] Městský soud se zde však navzdory námitkám stěžovatelky omezil pouze na závěr ohledně doby průběhu zateplovacích prací, nikoliv konkrétně doby, ve které se měla stěžovatelka dopustit zaslepení hnízdnic dutin rorýse obecného. V napadeném rozsudku k tomu následně uvedl, že nezjistitelný původ a datum pořízení fotodokumentace je pouze procesní vadou bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí, a to i přes explicitní žádost stěžovatelky ze dne 8. 3. 2018 o konkretizaci zdroje fotografií. Uzavřel, že správní orgány založily své závěry na dalších podkladech založených ve správním spisu, k čemuž odkázal na závěry vyslovené v původním rozsudku.

[44] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že z komunikace obsažené ve spise vyplývá, že v červenci 2013 rekonstrukce domu skutečně probíhala, což však navzdory níže uvedeným závěrům městského soudu nepopírá ani sama stěžovatelka. Nicméně z ní však neplyne doba, ve které se měla stěžovatelka dopustit jednání, které je jí kladeno za vinu. Z e-mailové komunikace stěžovatelky s pracovníci AOPK a z odborného stanoviska AOPK ze dne 25. 11. 2013 obecně vyplývá pouze to, že v červnu 2013 probíhaly na objektu zateplovací práce. To však nevyklučovalo ani rozhodnutí o výjimce. Nejedná se však o podklady prokazující, že by stěžovatelka v době, kdy jí to rozhodnutí o výjimce zakazovalo, zaslepila hnízdnic dutiny rorýse obecného.

[45] Soud přisvědčuje i námitce stěžovatelky, že to, že fotografie nezachycují přímo vchod č. p. X, je podstatnou skutečností. Z fotodokumentace totiž vyplývá pouze to, že podstatná část objektu je obložena izolační vrstvou. Dle výroku rozhodnutí ČIŽP ze dne 26. 10. 2018 však byla stěžovatelka shledána vinnou z porušení podmínky č. 1 rozhodnutí o výjimce, jelikož *„v hnízdnic období rorýse obecného zaslepila vstupy do hnízdnic dutin v místě štěrbinových větracích mřížek v prvním a třetím patře nad vchodem č. p. X a v místech vydrhleného zdiva pod oplechováním střechy objektu“*, nikoliv tedy obecně z toho, že by budovu osadila izolační vrstvou bez ohledu na to, o které vchody se konkrétně jednalo. Ze dvou záběrů lze identifikovat, že zachycují vchod č. p. X, který je prostředním vchodem „trojbloku“. Na jednom z těchto záběrů se jeví, že větrací otvory pod střechou jsou částečně překryty izolací. Následuje detailní záběr, zobrazující stěnu pokrytou izolací, vyjma větracího otvoru pod střechou. Vzhledem k přiblížení fotografie však z ničeho nelze dovodit, zda se jedná o vchod č. p. X, či nikoliv.

[46] ČIŽP ve svém rozhodnutí ze dne 26. 10. 2018 tyto námitky stěžovatelky nepovažovala za důvodné. Uvedla, že šetření sice provedla až po skončení ochranné lhůty, avšak z fotodokumentace je patrné, že překrytí hnízdnic dutin bylo prokazatelně provedeno již k 23. 7. 2013. Z fotografií plyne, že k tomuto datu byl celý objekt osazen izolační vrstvou a že na jedné z fotografií je zachycen *„detail větrací mřížky v podstřeší objektu přímo nad vchodem č. p. X, kde se nacházela hnízdnic dutina ve vertikální prasklině“*. Jak však soud uvedl výše, z uvedených fotografie vůbec není zřetelné, že by se jednalo o vchod č. p. X. Žalovaný se omezil pouze na konstatování, že těmito otázkami se již zabýval městský soud v původním rozsudku. Těmito závěry městského soudu však nyní není NSS nijak vázán, a proto se může touto otázkou zabývat.

[47] Již v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51, č. 638/2005 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že rozhodnutí správního orgánu musí obstát samo o sobě. Neobsahuje-li odůvodnění napadeného rozhodnutí důkazy, na jejichž podkladě správní

orgán dovozuje svoje závěry, je nutné je považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], a „*nejdou-li důkazy obsaženy ani ve správním spise, pak je třeba uzavřít, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisovém materiálu*“ [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[48] Z výše uvedeného tak dle Nejvyššího správního soudu plyne, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, nemá oporu ve shromážděných podkladech, resp. je s nimi v rozporu [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Pokud pak městský soud napadené rozhodnutí přes uvedené vady řízení nezrušil, zatížil sám své rozhodnutí vadou dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[49] Ve vztahu k následujícím dvěma kasačním námitkám Nejvyšší správní soud předesílá, že napadený rozsudek v této části trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Interpretace žalobních námitek tím směrem, že se stěžovatelka snažila tvrdit, že v rozhodné době zateplovací práce neprováděla vůbec, je totiž zcela mimoběžná. Stěžovatelka v žalobě proti předchozímu napadenému rozhodnutí namítala, že ČIŽP se v zápisu z inspekčního šetření omezila pouze na konstatování, že při šetření (tj. v srpnu 2013) zjistila, že v červenci 2013 bylo provedeno zateplení objektu. Tvrdila, že to však nemohli pracovníci ČIŽP zjistit pouhým pozorováním a v zápisu proto chybí řádný důkaz, na jehož základě dospěli k závěru o tom, že stěžovatelka se vytýkaného jednání (nikoliv rekonstrukce obecně!) dopustila už v červenci 2013 a nikoliv až po datu 11. 8. (mezí datum dle rozhodnutí o výjimce), resp. 15. 8. 2013 (datum stanovené pracovníci AOPK s ohledem na tehdy aktuální klimatické podmínky). Ačkoliv to možná mohla stěžovatelka vyjádřit přesněji, nelze tvrdit, že by původně namítala, že v rozhodné době vůbec neprobíhalo zateplení domu. Městský soud tak tuto námitku z obsahového hlediska nesprávně posoudil. Nejvyšší správní soud proto neshledává, že by se stěžovatelka jakkoliv odchýlila od své předchozí argumentace a že by v řízení před městským soudem najednou naznačovala, že rekonstrukce objektu v červenci 2013 vůbec neprobíhala.

[50] V neposlední řadě stěžovatelka nesouhlasila s výtkou městského soudu, že z fotodokumentace (bez ohledu na datum jejího pořízení) není patrné, že by na příslušných místech objektu jako kompenzační opatření rozmístila budky pro rorýse. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s její argumentací, že předmětem přezkumu zde není rozhodnutí o výjimce, ale rozhodnutí ČIŽP ze dne 26. 10. 2018, které skutečně stěžovateli neumístění budek ve výroku o vině nijak nevytýkalo. Proto jí přisvědčil i v tom, že městský soud se umístěním budek ve svých rozsudcích vůbec neměl zabývat a vykládat je v její neprospěch.

IV. Závěr a náklady řízení

[51] Z uvedeného vyplývá, že jediným podkladem, na kterém správní orgány založily své rozhodnutí, byla fotodokumentace tvořící přílohu k zápisu z inspekčního šetření datovaná dnem 23. 7. 2013. Její původ však není řádně objasněn, jelikož ve spise není žádný záznam, který by dokládal, kdy a jak se stala jeho součástí a kdo ji pořídil. S ohledem na to se nelze bez dalšího spolehnout ani na datum uvedené na fotografiích. U některých fotografií je navíc jasné, že nezachycují vchod č. p. X, u jiných zase není jasné, zda ho

pokračování

zachycují. Proto, pokud stěžovatelka měla podle napadených správních rozhodnutí zaslepit větrací otvory na úrovni vchodu č. p. X, tak pouze z těchto fotografií nelze prokázat, že k tomu došlo před skončením zákazu plynoucího z rozhodnutí o výjimce.

[52] Jak Nejvyšší správní soud uvedl již v bodě [48][46], napadené rozhodnutí trpí vadou podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Jelikož je městský soud přesto nezrušil, zatížil sám své rozhodnutí vadou dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Správně měl v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného zrušit, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, neměl oporu ve spise. V části předestřené v bodech [49] a [50] je pak napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. K této vadě je přitom Nejvyšší správní soud povinen s ohledem na § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlížet z úřední povinnosti, tedy, i pokud ji stěžovatelka výslovně nenamítala (rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2020, čj. 1 Azs 286/2019-61).

[53] Proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost shledal důvodnou. Napadený rozsudek proto s odkazem na § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu, a pokud již v řízení před městským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí městského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem a charakterem vytýkaných vad neměl jinou možnost, než zrušit napadené rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl tak, že tato rozhodnutí sám zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

[54] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatelka měla ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. jí proto přísluší právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

[55] Náklady stěžovatelky v řízení o žalobě tvoří soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna advokáta. Ta zahrnuje tři úkony právní služby: přípravu a převzetí zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky k vyjádření žalovaného [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci 3 x 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 3 x 300 Kč. Odměna advokáta v řízení před krajským soudem tak činí 10 200 Kč. Jelikož je zástupce stěžovatelky plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o 2142 Kč. Náklady řízení před městským soudem tedy celkem představovaly 15 342 Kč.

[56] Náklady řízení o kasační stížnosti tvoří soudní poplatek ve výši 5 000 Kč a odměna advokáta. Ta zahrnuje jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti

včetně jejího doplnění ze dne 20. 10. 2020 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a činí v dané věci 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna advokáta tak činí 3 400 Kč. Jelikož je zástupce stěžovatelky plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o 714 Kč. Náklady řízení před Nejvyšší správním soudem tedy celkem představovaly 9 114 Kč.

[51] Celkem tedy má stěžovatelka právo na náhradu nákladů ve výši 24 456 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen stěžovatelce zaplatit k rukám jejího zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. září 2022

Petr Mikeš
předseda senátu